

בש"פ 9098/18 - שמעון סבח נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 9098/18

לפני: כבוד הרשמת שרית עבדיאן

המבקש: שמעון סבח

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד להגשת ערר

החלטה

*

1. לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 9.10.2018 (כבוד השופט א' היימן; במ"ת 25166-07-15) בגדרה נדחתה בקשה לעיון חוזר בהחלטה לעצור את המבקש עד תום ההליכים.

2. ביום 13.7.2015 הוגש נגד המבקש ואחרים כתב אישום המייחס למבקש עבירות אלימות שונות במסגרת ארגון פשיעה בפרשה המכונה "פרשה 512" (לפירוט האישומים המיוחסים למבקש ראו החלטתו של כבוד השופט י' דנציגר בבש"פ 4398/16 מיום 26.6.2016). ביום 2.5.2016 הורה בית המשפט המחוזי (כבוד השופט ב' שגיא) על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים, ובהחלטתו הנ"ל של השופט דנציגר נדחה ערר שהגיש המבקש על החלטה זו.

3. המבקש הגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטה למעצר עד תום ההליכים בטענה לחולשה בראיות בשל קיומן של תירות לכאורה בין גרסאות עדי המדינה. בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה בהחלטתו מיום 9.10.2018 (להלן: ההחלטה) וביום 25.12.2018 הוגשה הבקשה שבכותרת להארכת המועד להגשת ערר על ההחלטה, וזאת עד ליום 7.1.2019. לטענת המבקש, הערר לא הוגש עד עתה בשל מספר ישיבות גישור שהתקיימו בבית המשפט המחוזי במהלך חודש נובמבר 2018 במטרה להגיע להסדר עונשי בעניינם של המבקש ואחרים.
4. המדינה מתנגדת לבקשה. לטענתה, מדובר בהחלטה מודעת ומחושבת של המבקש, המיוצג על ידי עורכי-דין, שלא להגיש את הערר במועד. עוד נטען כי אין בהליכי הגישור כדי להצדיק אי פנייה במועד, וכי המבקש הבהיר עוד בתחילתם של הליכי הגישור כי אין בכוונתו להגיע להסדר ולכן לא נוהלו עמו הליכי משא ומתן.
5. כידוע, ערר על החלטה בענייני מעצר ניתן להגיש תוך 30 ימים, ובית המשפט רשאי להאריך את המועד "מטעמים שיירשמו" (ראו: סעיף 53(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים)). בבחינת בקשות להארכת מועד להגשת ערר על הליכי מעצר יש לתת משקל משמעותי לכך שתוצאתם של הליכים אלה היא שלילת חירותו של אדם, על כל המשתמע מכך. יחד עם זאת, אין משמעות הדבר כי כל בקשה להארכת מועד להגשת ערר תתקבל באופן "אוטומטי", ובפסיקה נקבע כי אמת המידה החלה בעניין זה היא זו הנהוגה בבקשה להארכת מועד להגשת ערעורים פליליים - "קיומו של טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור" (ראו: בש"פ 2000/10 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (18.1.2017) (להלן: עניין מזרחי)). השיקולים שיש לבחון בבקשה מעין זו הם, בין השאר, האם הבקשה להארכת מועד הוגשה במסגרת המועד הקבוע בדין; מהו משך האיחור; מהי סיבת האיחור; ומהם סיכויי הלכאוריים של ההליך (ראו: שם, בפסקה 5).
6. בענייננו, המועד האחרון להגשת הערר הוא יום 8.11.2018. מכאן כי הבקשה להארכת מועד הוגשה 47 ימים לאחר חלוף המועד להגשת הערר. אף אם אראה את הבקשה כאילו הוגשה ביום 16.12.2018, כטענת המבקש, הרי שהבקשה הוגשה 38 ימים לאחר חלוף המועד להגשת הערר. מדובר באיחור ניכר.
7. לאחר ששקלתי בדבר, הגעתי לכלל דעה כי המבקש לא הצביע על טעם המצדיק את הארכת המועד המבוקשת. בקיומם של הליכי גישור אין כדי למנוע מהמבקש להגיש ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי, ולמצער להגיש בקשה להארכת מועד להגשת ערר מבעוד מועד, היינו בתוך המועד הקבוע בדין להגשתו. מקובלת עליי עמדת המדינה כי הליכי הגישור, שמטרתם להגיע להסדר עונשי בין הצדדים, מתקיימים במקביל להליכי המעצר. לא למותר להוסיף כי לטענת המדינה המבקש הבהיר כבר בפתחם של הליכי הגישור כי אין בכוונתו להגיע להסדר, ולפיכך כלל לא נוהלו עמו הליכי משא ומתן. בנוסף, הבקשה שלפניי הוגשה זמן ניכר לאחר שהסתיימו הליכי הגישור - הבקשה הוגשה לכל המוקדם ביום 16.12.2018 (בפועל כאמור היא התקבלה לרישום רק ביום 25.12.2018), בעוד שהליכי הגישור הסתיימו עוד בחודש נובמבר. המבקש לא נתן כל הסבר לעיכוב נוסף זה. כמו כן, הבקשה הוגשה ללא הערר עצמו, והמבקש לא הבהיר מדוע נדרשת לו הארכת מועד להגשתו עד ליום 7.1.2019. מכל מקום, בקשה מעין זו שלפניי ראוי היה להגיש בתוך המועד להגשת הערר וסבורני כי התנהלותו הדיונית של המבקש, אשר לא עשה כן, מעלה קושי של ממש (ראו והשוו: בש"פ 9201/11 אלעטרש נ' מדינת ישראל (26.12.2011); בש"פ 265/17 חלייהו נ' מדינת ישראל (18.1.2017)).
8. באשר לסיכויי ההליך, אציין כי מלבד טענות כלליות ביותר המבקש לא הראה מדוע, לשיטתו, סיכויי ההליך

גבוהים. עיון בהחלטתו המפורטת והמנומקת של בית המשפט המחוזי מעלה כי טענותיו של המבקש נדונו בהרחבה, ובזהירות המתבקשת אציין כי לא התרשמתי שסיכויי הערר גבוהים.

9. לבסוף אציין כי הבאתי במכלול השיקולים גם את התקופה הארוכה שבה נתון המבקש במעצר, אולם לא מצאתי כי יש בעניין זה כדי להצדיק את הארכת המועד. שאלת מעצרו של המבקש נדונה לפני בית משפט זה מספר רב של פעמים, הן בהחלטתו של השופט דנציגר שהוזכרה לעיל והן בבקשות להארכת המעצר מכוח סעיף 62 לחוק המעצרים (ראו: החלטתו של כבוד השופט מ' מזוז בבש"פ 5340/16 מיום 7.7.2016; החלטתה של כבוד השופטת ד' ברק-ארז בבש"פ 8806/16 מיום 28.11.2016; החלטתו של כבוד השופט (כתוארו אז) ח' מלצר בבש"פ 1467/17 מיום 1.3.2017; החלטתו של השופט מזוז בבש"פ 5802/18 מיום 9.8.2018; והחלטתו של השופט מזוז בבש"פ 9029/18 מיום 1.1.2019)). במסגרת החלטות אלה בית משפט זה נתן דעתו לתקופה הארוכה בה נתון המבקש במעצר ואף לחלקו בפרשה (ראו, למשל, פסקאות 12-11 בהחלטתו של השופט מזוז מיום 9.8.2018).

10. אשר על כן, אני מורה על דחיית הבקשה.

ניתנה היום, כ"ה בטבת התשע"ט (2.1.2019).

שרית עבדיאן
ר ש מ ת